

РЕШЕНИЕ

№ 860

гр. София, 09.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **11430** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е въз основа на жалба, подадена от М. А. Ю., гражданин на С. ЛНЧ: [ЕГН] срещу решение № 10767/14.10.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Жалбоподателят иска да бъде отменено решението като незаконосъобразно, постановено при съществени процесуални нарушения, както и в противоречие с материалния закон.

Твърди, че административният орган е направил формален анализ на обстановката в С. и не кореспондира с личната бежанска история. Не е обсъдена обстановката по неговото местоживееене. В държавата по произход продължава да е неспокойно. Твърди, че Турция не може да се счита за трета сигурна държава доколкото Турция контролира част от С. и принудително изселва от своята територия араби в частта, където са живееели кюрди. Предоставеният временен статут на сирийските бежанци от Турция е само с оглед да ги депортира по-лесно.

В съдебно заседание поддържа, че живее в Г. възвишения и те се бомбардират от израелската армия. Семейството му е извън С.. Не отговаря на действителната фактическа обстановка заключението, че в С. нее е налице активен военен конфликт.

Турция не може да бъде определена за трета сигурна страна.

Ответникът по жалбата - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, я оспорва и моли съда да я отхвърли поради съображения в административния акт. Твърди, че не са допуснати съществени процесуални нарушения. Правилно е приложен материалният закон. Спазени са административно-производствените правила.

СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), подадена от жалбоподателя на 11.7.2024 г. В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е роден на 1.1.2000 г. в [населено място], мюсюлманин, сунит, женен. Личните му данни се установяват от декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В интервюто за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, проведено на 23.8.2024 г., жалбоподателят твърди, че е напуснал С. в края на 2023 г. нелегално за Турция, където е останал седем-осем месеца и е работил като железар. Не е имал проблеми с властите, не е подавал молба за закрила. С помощта на трафикант е преминал през гранично телено заграждение не по установения ред на територията на Република България. Целта му била да достигне и е достигнал Германия, където е бил заловен от властите и върнат обратно в България.

Заявява, че е роден в [населено място], обл. А., С. и е живял в [населено място] до 2023 г. Учил е до единадесети клас и е работил като овчар. През 2020 г. е служил в редовната сирийска армия и че след като е пуснат в отпуск, е дезертирал. През 2021 г. се е оженил и от брака има две деца които живеят в [населено място]. В районите, където е живеел, има сражения между Режима и опозиционните групировки-напуснал е С., защото е дезертър и не иска да воюва.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 17 и сл./ за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в С.. В справката за С. от 27.08.2024г. е посочено, че С. се управлява от Б. А. като президент, като страната се намира във вътрешен въоръжен конфликт между правителството и различни групировки. Посочено е, че на територията на страната са налице множество обществени центрове на Върховния комисариат за бежанците на ООН, които предоставят подкрепа и закрила. Посочено е, че е налице лоша икономическа обстановка в страната.

В съдебно заседание са представени доказателства относно обществено-политическа обстановка в С., към 29.11.2024 г., както справка за Република Турция.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че:

-не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма.

-изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне страната по произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език.

При обсъждане на представените доказателства не са допуснати твърдения в жалбата процесуални нарушения. Видно от оспореното решение, административният орган е осъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства, защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

В разглеждания случай жалбоподателят не излага твърдения, че е бил преследван по изложените по-горе причини. От установените по делото факти не може да се направи извод, че подобни обстоятелства са мотивирали жалбоподателя да напусне страната,

т.е. към датата на приключване на устните състезания /чл. 143 АПК/ не може да се направи извод, че за жалбоподателя съществува основателен страх от преследване по описаните по-горе критерии, вкл. и поради описаните в жалбата факти.

Действително, жалбоподателят сочи, че е напуснал страната защото е дезертьор. Същевременно обаче сочи, че не е имал проблеми, основани на религия, етническа принадлежност; не е имал проблеми с официалните власти в С.. При преценка на бежанската му история следва да се вземе предвид посоченото от него в интервюто, че през 2020 г. е служил в редовната сирийска армия и че след като е пуснат в отпуск, е дезертирал. През 2021 г. се е оженил от брака има две деца. Т.е., след като е дезертирал, се е оженил, създал е семейство, от което има две деца. С други думи, не може да се приеме по категоричен начин за достоверно твърдението му за опасност от преследване поради дезертирането му от редовната сирийска армия. На следващо място, на основание чл. 142, ал. 2 АПК следва да се съобрази, към датата на приключване на устните състезания /10.12.2024 г./, ноторно известният на съда факт, че официалната власт на Б. А. е паднала и съответно – не може да се твърди вече наличие на проблеми с официалните власти на С. – така, както е изложено в интервюто.

Жалбоподателят действително сочи, че в областта, в която последно е живял, са се водели военни действия, вкл. и е имало бомбардировки, но това не може да доведе до извод, че лично е бил подложен на преследване по смисъла, посочен по-горе. Не се сочат, нито се доказват обстоятелства, въз основа на които да се направи извод в тази насока.

Ето защо настоящият състав, като съпостави фактите в изложената от жалбоподателя бежанска история, счита, че не се установява наличието на предпоставките за предоставяне статут на бежанец. Не може да се приеме, че са налице предпоставките на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, а именно – наличие на преследване, което да е от такова естество, че да има за последица нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост. В конкретния случай, не може да се направи извод, че това преследване покрива фактическия състав на чл. 8, ал. 4 ЗУБ относно изискването за достатъчно тежко преследване по своето естество и повторяемост.

Ето защо съдът намира, че не може да се направи безспорен и категоричен извод, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Така установеното не попада в предметния обхват на предпоставките на чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или

наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9,ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилие в С. следва да се обсъдят представените по делото справки, цитирани по-горе. От тези справки се установява, че страната е разделена на четири зони на влияние. Фронтовите зони между тях са повече или по-малко консолидирани.

Към последното проведено по делото с.з./10.12.2024 г./ и на основание чл. 142 ал. 2 АПК следва да се съобрази това, че е ноторно известно на съда обстоятелството, свързано с края на войната между действащата власт и въоръжени групировки и съответно – падането от власт на Б. А..

Същевременно следва да се отчете и това, че преди да пристигне без разрешение на територията на Република България, жалбоподателят е пребивавал и в Турция /видно от изявеното от него на проведеното интервю/. С оглед на изложеното се поставя въпросът относно наличието на предпоставките на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, за да се приеме, че третата страна, от която идва чужденецът /Турция/ е трета сигурна държава.

Видно от представената по делото справка № ЦУ-2017/27.9.2024 г. сирийските граждани, пристигащи в Турция имат възможност да се регистрират като бежанци, на цялата територия с изключение на няколко провинции. Като бежанец жалбоподателят би имал възможност да получи временна закрила от компетентните органи и под такава закрила не може да бъде връщан в страната по произход. Временната закрила включва прав на престой до намиране на по-трайно решение, както и осигуряване на основни права и потребности.

Видно от тази справка, настоящият състав намира, че може да се направи извод за наличието на предпоставките на §1, т. 9 по отношение на Република Турция, а именно че жалбоподателят няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение /б.“а“/; той е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му /б.“б“/; б.“в“: не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; б.“г“: съществува възможност за поискан статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; б.“д“ са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Дори и да се направи извод, че в страната по произход съществува опасност за жалбоподателя, то предвид ситуацията в Турция, където е пребивавал, тази опасност не е непосредствена. В този смисъл е и решение № 247/3 април 2024 г на Министерския съвет, с което се приема, че Турция е трета сигурна страна.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в република България.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите и обстоятелствата от личната от личната му история и въпроса относно сигурността в държавата по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Ю., гражданин на С. ЛНЧ: [ЕГН] срещу решение № 10767/14.10.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.